

LAIVAS

No. 34. Metai XII

Rugpjūčio-Aug. 20, 1932

ESR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XIV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija.

MAT. 6, 24—33

ANUO meta Jėzus tarė savo mokyti-
nias: Nėvienas negali tarnauti dviem
valdovam: nes arba jis vieno nekės ir my-
lės kitą, arba vieno laikysis ir niekins ki-
tą. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai.
Todėl aš sakau jums: Nebūkite bailiai su-
sirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė sa-
vo kūnu, kuo vilkėsite. Ar gi gyvybė ne
svarbesnė už valgi ir kūnas už drabužį?
Žvilgtelėkite į dangaus sparnuočius: jie
nesėja, nei pjauna nei į kluonus nekrauna;
ir jūsų dangiškas Tėvas juos maitina.
Argi jūs ne daug daugiau verti kaip jie?

Kasgi jūsų gali savo rūpesniu padidinti savo ūgį vienu mastu? Ir kam jūs labiau rūpinatės drabužiu? Žiūrėkite į lauko lelijas, kaip jos auga; jos nesidarboja ir neverpia; tačiau aš sakau jums, kad ir Saliamonas visoje savo garbėje nebuvo taip apsilvilkęs, kaip viena jų. Taigi, jei Dievas taip apvelka lauko žolę, kuri šiandien yra, o rytoj metama į krosnį, kaip gi labiau jūs žmonės menko tikėjimo? Nebūkite tai bailiai susirūpinę ir nesakykite: Ką valgysime, ar ką gersime, ar kuo apsidsengsime? Nes visų tų dalykų labai ieško pagonyš. Juk jūsų Tėvas žino,

Lekcija.

GAL. 5, 16—24

BROLIAI, aš sakau: Elgkitės vadovau-
jant dvasiai, ir jūs nevykinsite kūno
geidulių. Nes kūnas geidžia prieš dvasią,
dvasia gi prieš kūną; nes tuodu yra kits
kitam priešingu, kad nedarytumėte visa
ko tik norite. O jei jūs esate dvasios ve-
dami, jūs ne esate po įstatymu. Kūno dar-
bai yra matoni; jie yra: paleistuvystė,
susitepimas, begėdystė, pasileidimas, sta-
bų garbinimas, žavėjimai, neprietelystės,
barniai, pavydai, rūstybės, vaidai, nesu-
tikimai, atskalos, neapykantos, žmogžu-
dvystės; girtuokliavimai, apsirijimai ir į
tuos panašūs dalykai. Kaip aš jums anks-
čiau sakiau, taip vėl iš anksto sakau. Ku-
rie tai daro, tie negaus Dievo karalystės.
Dvasios gi vaisių yra: meilė, džiaugsmas,
ranybė, kantrumas, malonumas, gerumas,
romumas, meilumas; ištikimybė; kuklu-
mas, susilaikymas, skaistybė. Prieš tokius
nėra įstatymo. Kurie yra Kristaus, tie
prikalė ant kryžiaus savo kūną draug su
ydomis ir geiduliais.

kad visa to jums reikia. Taigi, ieškokite
visų pirma Dievo karalystės ir jos teisy-
bės, o visa tai bus jums pridėta.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

Apvainikavimas Švč. Marijos Danguje

Tikėjimas mus mokina, jog "kas iš-tvers iki galui, tasai gaus garbės vainiką." Tačiau, šitas vainikas nebus vieno-das visiems, ne vienodai spindės, kada-ngi: "Kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus; ir kas sėja palaiminimuose, palaimini-muose ir pjaus" (II Cor. IX. 6). Juo daugiau kas patarnaus DIEVUI, juo la-biau kas mylės Jį, juo didesnės garbės susilauks danguje, juo skaistesnis vaini-kas apvainikuos jojo galvą.

Daug buvo ir yra šventųjų, kurie griežčiausiai pildo Viešpaties valią, ku-rie mylėjo ir myli Aukščiausįjį visomis savo išgalėmis; tačiau, nėra nė vieno šven-to kurs galėtų susilyginti šventumu su Švč. Marija, DIEVO Motina! Negana ši-to. Visų šventųjų šventumas, sudėtas vie-non krūvon, nublunka prieš Josios šven-tumą, kaip kad prieš saulę nublunka dan-giškujų kūnų skaistumas! Gi tai ar ne Ji per JĖZAUS KRISTAUS, savo Sūnaus nuopelnus sutriuškino išdidžią liuciperio galvą?! Gi tai ar ne Ji paaukojo save ir savo mylimiausį Sūnų baisesiems kan-čioms ir mirėčiai, žmonėms atpirkti iš pik-tosios dvasios vergijos?! Gi ar tai ne Ji yra toji su niekuomi nepalyginamoji Mer-gelė, kuri nugalėjo piktą ir po savo kojų pamynė velnią?! Gi ar yra nors viena dorybė, kurios Ji savyje nebūtų ištobuli-nusi iki aukščiausiojo, žmogui pasiekia-mojo, laipsnio?!

Ji tarnavo Viešpačiui iš pat savo kū-dikystės dienų didžiausiu ištikimumu, ir per visą savo gyvenimą žemėje Ji nė vie-no akimirksnio nepraleido nesilavindama dorybėse. Joje nebuvo nė vienos ar tai prigimties, ar tai dieviškos malonės do-vanos, kurios Ji nebūtų išnaudojusi DIE-VO garbei ir savo pasitobulinimui. Jo-sios taip gilus protas be paliovos trokšte troško kaskart labiau pažinti DIEVĄ ir Jojo ypatybes; Josios širdelė plakdavo

vien tik Aukščiausiam; kiekvienu vidu-jinių apšvietimu, kiekvienu paraginimu Ji pasinaudodavo tikslu kilti aukštyn meilė-je DIEVUI ir artimui. Tikėjimo mokslo žinovai visi vienbalsiai tvirtina, jog ne-buvę nė vienos Jai iš aukšto duotos ma-lonės, su kuria Ji nebūtų tučtuojau san-darbiminkavusi. Šiuo būdu Ji pasiekė to-kio tobulybės laipsnio, kad Jai ant žemės gyventi jau nebebuvo vietos ir Jai rei-kejo persikelti dangun.

Šv. Alfonsas sako: "Ji buvo Apaštalų Apaštalas; Ji buvo kankinių Karalienė, kadangi Ji buvo iškentėjusi daugiau, kaip kad visi kankiniai krūvon suimti; Ji sto-vėjo mergelių priešakyje; Ji buvo pavyz-dys moterystėje; aukščiausiąją nekaltybę Ji buvo suvienijusi su didžiausiu apsimar-inimu; Josios širdyje buvo susikuopu-sios visos dorybės, kokių nė vienas šven-tasis nebuvo turėjęs. Kadangi Joje buvo susiglaudusios visų šventųjų dorybės ir nuopelnai, tai ir Šventasis Raštas sako apie Ją: "Karalienė stovėjo po dešinei, auksiniuose drabužiuose, apsiausta mar-giniais" (Ps. XVIV. 10).

Šv. Petras Damianietis sako, jog kaip kad saulei iškilus visai pranyksta visas žvaigždžių ir mėnulio skaistumas, taip lygiai Marija aptemdo visų angelų ir šventųjų danguje spindėjimą tiek, kad jų-jų beveik visai ir patėmyti nebegalima.

Taigi jei Švenčiausioji Mergelė Mari-ja tiek praviršija visus šventuosius, tai jau suprantama, jog Jo būdama dangaus Karalienė, praviršija juos ir savo garbe, džiaugsmu ir džiugavimu ir laime. Su-prantama tad, jog Ji ir Švenčiausios Tre-jybės dangaus karalystėje, Jai ten įžen-gus, buvo apvainikuota skaisčiausiu gar-bės vainiku.

Kokia iškilme buvo apvainikuota Šven-

čiausioji Marija danguje, kokių dangišku skaistumu Ji buvo apsiausta, kaip aukštai išgarbinta viso dangaus akivaizdoje, tai ne man čia atvaizduoti — tai ne žemiškojo proto dalykas! Taigi čia pasitenkinsiu, pažymėdams vieną-kitą Šventojo Rašto išsitarimą. “Ateik nuo Libano, mano Sužiedotinė, ateik nuo Libano, ateik, tu privalai būti apvainikuota” (GG. IV. 8). “Ir jisai uždėjo karališkąjį vainiką ant jos galvos, ir padarė ją karaliene Vashti vietoje” (Ester II, 17). “Aukso vainikas ant jos mitros” (Ecl. XLV, 14). “Aš buvau išaukštinta kaip kad Libano kedras, ir kaip kad kipro medis ant kalno Sinojaus. Aš buvau išaukštinta kaip kad palmės medis Kadese ir kaip kad rozės augmuo Jerichone.” (Ecl. XXIV, 17—18). “Danguje pasirodė didelis ženklas: Saule apsiausta moteriškė, mėnulis po jos kojomis, ir ant jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas” (Apr. XII. 1). Šitaip Ją atvaizduoja ir mūsų menininkai, tik pridėdami žaltį, kurio galvą Ji triuškina...

Šitaip aukštai iškelta Švenčiausioji Marija nė kiek nenustoja anos savo taip gilių motiniškų meilės, kurių uždegė DIEVAS Josios širdelėje dėl mūsų, kai Ji stovėjo po kryžiumi ir gavo iš Jojo įsakymą būti mūsų Motina. Priešingai! Josios malonumas mums, Josios pasigalėjimas mūsų, Josios priėjimas mums dar padidėja sulyg Josios iškilimu aukštin. Šitą savo, dabar taip nepalyginamai prakilnų poaukštį Ji išnaudoja šelpti mūsų reikaluose, gelbėti žūstančius nuodėmėse nusidėjėlius, stiprinti trokštančius tobulo gyvenimo, duoti patarimų nemokantiems ir abejojantiems! Gi jei ir paprasčiausioji motina rūpinasi savo vaikais, tai jau ką čia ir besakyti apie DIEVO ir mūsų Motiną.

Šitą gerai supranta katalikų Bažnyčia ir šio dėlei visus ragina garbinti šitą “Visų šventųjų Karaliene”, glaustis prie

Jos, šauktis Josios pagalbos ir pati, norėdama išreikšti Jai didžiausios pagarbos, per savo vyresnius kunigus iškilmingai apvainikuoja brangiais vainikais Josios paveikslus, prie kurių Josios užtarymas apsireikšdavo nepaprastais stebūklais. Labai klysta tie, kurie šitokiame apvainikavime Švč. Marijos paveikslų mato kokią tai tuštybę, ar kvailybę. Ne! Šitokiais apvainikavimais Bažnyčia primena visiems kaip aukštą vietą užima danguje mūsų geroji Motinėilė ir kaip Ji nepamiršta mūsų ir kaip Ji rūpinasi mumis, kaip kad geriausioji Motina rūpinasi savo vaikučiais. Šiuomi Bažnyčia išreiškia Jai savo didžiausiąją pagarbą ir padėką.

Patarčiau visiems abejojantiems, o dar labiau užsispyrėliams pasiknisinėti po Šilavos, Aušros Vartų, Žemaičių Kalvarijos, Lourdes'o ir kitų švenčiausios Marijos stebūklais pragarsėjusių vietų raštus. Tenai atras, jog Josios bendravimas su savo žemiškaisiais vaikais iki šiol dar nepranyko, jog šita “saule apsisiautusi Moteriškė su dvylikos žvaigždžių vainiku ant galvos ir mėnuliu po Jos kojų” nesiliauna trauškinusi žalčiui galvą, ištiesdama savo pagalbos ranką žūstantiems nuodėmėse, skęstantiems varguose ir nelaimėse, besistengiantiems išlikti nekaltais, siekiantiems tobulybės!

Tenai šituose raštuose netikėliai ras, jog prieš šitą Dangaus Karaliene nulenkia savo galvą ne vien prasčiokėliai bėmoksčiai, bet ir garsiausieji pasaulio mokslinčiai, didžiausieji pasaulio galiūnai! Josios akyse visi lygūs, visi vienodai meilūs, Ji visus apsiaučia lyg apsiaustu savo globa, apsaugodama nuo pikto ir rodydama kelią į amžinąją laimę, kur nėra nei verksmo, nei dantų griežimo!

Kun. A. Bublys, M. I. C.

To Valgio Stiprybė

Pagal kun. V. F. Kienbergeri
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis

ŠVENTOJI VALANDA

Mes šloviname mūsų Išganytoją čia esantį Dideliame Sakramente. Ir esame dėkingi už mūsų sutvėrimą, atpirkimą ir pašventimą. Mes garbiname Dievą už mūsų tikėjimą. Ir maldaujame Jėzų Kristų, Kurs pas mus ateina Dažnoje Komunijoje. Šią Šventąją Valandą trokštame malonės Jį užlaikyti savo širdyse, kad Jis nebūtų "svetimas tėviškėje" (Jer. XIV, 8).

Niekur kitur nėra užrašyta tiek išpūdingo gyvenimo, tiek daug tragedijos ir įvairiausių prietikių, kaip Tikėjimo Propagandos metraščiuose. Juose yra užrašyta Kristaus istorija pagonų kraštuose. Įvairios istorijos atkartotos šventomis anekdotomis. Vieną tokių čia paduodame ir jos antrašte imame vardą šiai eucharistinei meditacijai.

Laike boksininkų sukilimo Kinijoje, Katalikų Bažnyčios misijonoriai ir jų sekėjai kentėjo neapsakomus kankinimus. Mėgiamas kiniečių kankinimo būdas buvo tiesiog pasibiaurėtinus ir labai žiaurus. Krikščionių būrys būdavo kimšte prikimštas į bambų narvą ir paliktas lauke. Ir jie buvo laikomi po atviru dangum saulėje kepti be duonos ir vandens, iki taip mirdavo.

Vienas toks misijonorių ir katalikų išpažintojų būrys buvo įkalintas viename mieste. Nors jie buvo skaudžiai kankinami per tris savaites saulėje be valgio ir vandens, tačiau jie atrodė stiprūs ir neįveikiami. Kinų mandarinas darė inspekciją. Jis stebėjosi tų Kristaus kaltininkų išsverme ir stiprybe. Jis net pamanė, kad kareiviai yra papirkti ir slapta duoda valgio nusikaltėliams. Tokiu būdu jie gy-

vena ir nepasiduoda žiauriai mirčiai.

Betgi kareiviai užginčijo tokį mandariną įtarimą ir pasirodė esą ištikimi. Tik sužinota, kad viena moterėlė kasdien jiems atnešdavo baltos duonos ostijėlę. Tas negalėjo palaikyti jų gyvybės per tokį ilgą laiką.

— Kas gi yra toji baltos duonos ostijėlė? — klausė mandarinas.

— Mes tik žinome, — tarė sargybos žvalgas, — kad tą duoną jie vadina "Jėzus."

Mandarinas ranka pabraukė per savo veidą. Vienos baltos duonos ostijėlė kasdien argi galėtų užlaikyti gyvybę per tris dešimt dienų? Atrodo neįtikėtina. Ir mandarinas, stebėdamasis, tarė:

— Ir tai yra, ką jie vadina "stiprybės maistas."

Švenčiausias Sakramentas yra mūsų gyvenimo stiprybė, šaltinis ir centras. Įsikūnijimo misterija žmonijai davė Šventąją Žmogystę tik trumpam laikui, kuomet Švenčiausioji Eucharistija mums duoda tą Šventąją Žmogystę" per visas dienas iki pasaulio pabaigai" (Mat. XXVIII, 20). Taip pat ir šv. Mišiose, priimdami Šventąją Komuniją, galime garbingai sukelti į dažnąjį komunikantą: "Jis kėlėsi, ir valgė, ir, ėjo pasistiprinęs tuo valgiu" (III Kar. XIX, 8).

Iš Baltimorės Katekizmo mes mokomės, kad "Šv. Mišios yra nekruvinoji Kristaus kūno ir kraujo auka." Šv. Mišios vaizduoja didžiausius vaizdinius, reiškinius ir stebūklus, kuriems mokytujų protai per silpnai išreikšti ar liūdyti. Šv. Mišiose — Jėzus Kristus, antrasis Švenčiausios Trejybės Asmuo, nužengia ant altoriaus. Jis nužengia iš Švenčiausiojo Trono Danguje, kai kunigas taria šven-

čiausius žodžius: “Tai yra Mano Kūnas” — “Tai yra Mano Kraujas.”

Tie yra žodžiai, kurie vartojami Konsekracijoje. Jie yra tie patys žodžiai, kuriuos Kristus vartojo, kai Jis atnašavo Pirmasias Šv. Mišias naktį pirma negu mirė ant kryžiaus Kalvarijos kalne.

Mes katalikai retai įvertiname tikruosius nuopelnus, kuriuos apturime iš Šv. Mišių. Rūpestingai apmąstę, jei gerai suprastume, kad Kristus, Kurs yra Dievas, tikrai ateina šion žemėn, kaip tikrai Jis atėjo per Apreiškimą, mes pasistengtume daryti, kad Šv. Mišios būtų tikroji Meilės tarnyba. Kaip teisinga, kad Jėzus Kristus gimė prakartėje, Betlejuje, per devyniolika amžių tam atgal, taip pat teisinga, kad Jis vėl gimsta per kiekvienas Šv. Mišias. Kiekvienas altorius yra prakartėlė Dieviškajam Kūdikiui. Chorai, kai gieda, tai angelų chorai gieda ir pripildo dangų šventosios giesmės nuotaika: “Garbė Dievui aukštybėje ir ramybė žemėje geros valios žmonėms” (Luk. II, 14). Kiekvienas, kurs bažnyčioje klūpo per Šv. Mišias, taip pat yra lygiai esąs prie Jėzaus, kaip buvo piemenys.

Apart mąstymo apie Viešpaties Jėzaus Užgimimo misteriją, mes turime mąstyti ir apie Jo mirimą ant kryžiaus Kalvarijos kalne. Pats Kryžiuojimas ir Šv. Mišios yra aukos, imant abiejų žodžių termino prasnę. Tik yra vienas skirtumas. Kalvarijos Aukoje Brangiausias Kraujas tekėjo žemyn iš nuplakto ir sužaloto Kristaus kūno. Vinys, pervėrusios Jo rankas ir kojas, padaugino Kraujo, maišyto su vandeniu, plūdimą žemėn.

Šv. Mišiose mes nematome Dieviškojo Kraujo, plaukiančio iš gilių Jo žaizdų ir sužaloto Jo kūno. Tačiau Šventasis Jėzaus Kraujas yra taip pat Šv. Mišių aukoje, kaip tikrai buvo Kalvarijoje, kur Jėzus aukavosi už pasaulio nuodėmes. Šventasis Jėzaus Kraujas yra ant Altoiaus Konsekracijos momentu, kaip tik-

rai buvo, kai Jėzus kabojo ant kryžiaus Kalvarijos kalne.

Į tuos dalykus *mes turime tikėti*, jei esame katalikai. Šv. Mišios yra Krikščionybės centras. Jūs gerai žinote, kaip planetos juda aplink saulę. Taigi, Jėzus Kristus, tikrai esantis ant mūsų altorių Šv. Mišiose, yra Dieviškoji Saulė, apie kurią juda ir sukasi visas sutvėrimas. Mūsų širdys yra lygiai tokios pat, kaip ir planetos. Ir jos juda ir kruta apie Šv. Mišias. Ir teisingai pasakė vienas pamokslininkas, tardamas: “Atimk Šv. Mišias iš mūsų bažnyčių ir jos taps tuščios salės.”

Ant Kryžiaus *Kristus tikrai liejo Savo Kraują* ir tikrai buvo nužudytas. Tačiau, *Š. Mišiose nėra tikrojo Kraujo liejimo, nė tikrosios mirties*, nes Kristus nebegali daugiau mirti. Betgi atskiras duonos ir vyno konsekavimas Šv. Mišiose *vaizduoja Kristaus mirtį* ant Kryžiaus.

Ant Kryžiaus Kalvarijos Kalne Kristus buvo ir kunigas, ir auka. Šv. Mišiose, Jėzus, taip pat, yra ir kunigas, ir auka. Priežastys, dėl ko Šv. Mišių Auka yra laikoma, yra tos pačios, lygiai, kaip ir Nukryžiuojimo Aukoje.

Ant Kryžiaus ir Šv. Mišiose pirmutinė priežastis buvo garbė ir šlovė Dievui. Dėl to kiekvieną sekmadienį visi mes ir einame į bažnyčią. Kai sąmoningai ir pamaldžiai klausome Šv. Mišių, mes atiduodame garbę ir šlovę Dievui. Kaip gi? Vien tik tuo būdu, kai į bažnyčią ateiname klausytų Šv. Mišių, tai pasirodome, kad mes turime Jam tarnauti, nes esame Jo sutvėrimas ir nieko negalime be Jo daryti. Mes tai suprantame gerai; dėl to šaukiamės į Jį, tuo pačiu atiduodami Jam priklausomą garbę ir šlovę.

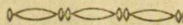
Šaltais žiemos rytmečiais, kada šiltoje lovoje gardžiai dar tebemiegame, lyg nenorinčiai girdisi šaukiąs balsas: “Ar dar neatsikėlei? Skubinkis, nes bus per vėlu eiti ant Šv. Mišių!” Ir tu pašoksti iš šil-

toš lovos, skubiniesti apsiplauti ir apsirėdyti; ir kaip mat beini į bažnyčią išklausytų Šv. Mišių. Ar pats sustojai kada nors apmąstyti, jog taip darydamas, pats atiduodi garbę ir šlovę Dievui?

Nekatalikai tave mato ir savo širdžių gelmėje sako: "Jis tvirtai turi tikėti savo tikėjimą esant tikroju, jei tokį šaltą

sekmadienio rytmetį eina į bažnyčią išklausytų Šv. Mišių." Jie tave mato lauke šaltyj ar per sniegą einant į bažnyčią ir jie žino, kad tu skubiniesti Dievui atiduoti tą, kas Jam priklauso nuo tavęs, būtent, garbę ir šlovę.

(Daugiau bus)

Laimė

Pasaulis yra erdvingas. Bet, sulyginus jo erdvingumą su žmogaus laimės troškimais, tai nėra jokio prilyginimo. Žmogaus laimės troškimai yra neaprépiami. Pasaulyje tai lengvai pastebėsi. Kiekviename užkampyje, kur rasis žmogus, tenais ir bus širdis laimės trokštanti.

Visi trokšta turėti laimės. Kiekvienas ją kitaip supranta. Turtuolis sako, "kuo daugiau pralobsiu, tuomi paugdysiu savo laimę. Ištvirkėliai, kitaip mano apie laimę. Jie sako, "kuo apščiau degs mūsų ugninės aistros, tuo laimingesni būsim. Mokslinčius, išrišęs klausimą, sako, jis laimingas esąs. Laimė, ar taip atrodo? Turtuolis, ištvirkėlis ir mokslinčius neturi tikros laimės. Jie bėga paskui laimės šmėklą.

Kas yra laimė?

Pasaulyje yra tik laimės šešėlis. Čia pėdsakai ir visi bando ją sugauti — turbūt, jie žino, kas yra laimė. Laimė, reiktų apibudinti. Ot štai: "Jaunuoli, pasakyk man, kas yra laimė?" Jos gymis, vien tuščių linksmybių atspindys, suakmenėjo. Suraukęs kaktą, pamąstė. Čia jo atsakymas: "Laimė yra turėti gražią pačią, vaikų, namą su sklypeliu žemės ir taip būti pinigais aprūpintas, kad aš galėčiau įsigyti, ką tik geisiu."

Paviršutiniškai kalbant, tai yra laimė. Daugiau įsigilinęs tame klausime, kitaip

manytų ir sakytų. Bet, kas iš tikrųjų yra laimė? Ji yra viso gero pilnumas, be jokių trūkumų arba blogumo dėmės. Bet matymas Dievo danguje suteiks mums tokios pilnos, tobulos laimės.

Tobulos laimės nėra pasaulyje

Laimė, kaip pasakiau, yra pilnumas viso gero be jokių trūkumų. Bet, ant žemės kur-gi pilną laimę rasi? Gali skaitlingiausias aukso maišus sutaupti, tai ar jie suteiks tau pilnos laimės? Ne! Kuo apščiau turi, tuo daugiau trokšti. Turtas neprašalina daugybės trūkumų. Tat, turtuose nėra pilnos laimės. Garbė laimės nesuteikia. Vieną dieną esame giriami; kitą dieną esame peikiami. Jau čia trūkumai. Aišku, pilnos laimės nėra garbėje. Taip pat, kūno linksmybių ryjikas negali sakyti esąs laimingas, nes, kūno geismų klausydamas, jis nupuola į gyvulių sluoksnį. Ar, tobulą laimę gali sudaryti žmogaus nupuolimas iki gyvulio. Priešingai, turėtų aukščiau siekti. Tat, žemiškuose daiktuose nėra tobulos laimės. Taigi, tobulos laimės nerandame pasaulyje.

Tobula laimė yra kitame gyvenime

Kur nors yra tobula laimė, jei žmogus jos taip ieško. Žinome, kad Dievas sutvėrė žmogų visiškai laimingą. Žmogus laimę prarado ir liko tik jo širdyje gilus laimės troškimas. Vis, ko nors jam trūksta. Tai, Dievas būdamas geras, laimės

troškimą pilnai patenkins kitame gyvenime. Matymas Dievo, veidas į veidą, suteiks jam pilnos ramybės, patenkinimo, ir visų vargų bei kentėjimų užmiršimą. Dievą pamatę, viską užmiršime ir tik Jį mylėsime. Pilna tobula laimė yra kitame gyvenime — danguje.

Netobulos laimės yra šiame gyvenime

Laimė! Kur ji? Lig šiol matėme, kad tobulos laimės žmogus negali rasti šiame pasaulyje. Tik, kitame gyvenime jis ją gaus. Bet, ar ant žemės nėra laimės. Taip, yra netobulos laimės. Ir, teisingai kalbant, ji nesusidaro iš turtų, geros sveikatos, garbės suteikimo arba gyvuliškų jausmų patenkinimo — laimė aukščiau siekia.

Sakėme, kad tobula laimė yra pilnumas viso gero. Tai tik, matant Dievą danguje mūsų meilė pasieks aukščiausią laipsnį tobulumo. Jei, tas yra pilna ir tobula laimė; tai tik mylėdami, garbindami ir tarnaudami Jam ant šios žemės, padaro mūsų nors netobulą laimę čia. Parodyk man laimingesnį žmogų šiame pasaulyje, negu tą krikščionį, kurs turi tvirtą ir gerą katalikišką tikėjimą. Jis pildydamas kataliko priedermes yra linksmas. Garbindamas Dievą žemiška malda, jis yra

ant tobulos laimės kelio. Taigi, tikros laimės yra pasaulyje.

Dabartinis gyvenimas prirengia ateinančiam gyvenimui

Galų gale, radome nors netobulos laimės, bet, ar tai gali pilnai patenkinti žmogų? Ne! Jis yra ant šios žemės pelnyti pilną tobulą ir neatimamą laimę. Ir, kaip Jis tą laimę pelnys,, — kada Dievą pasieks?

Dabartinis gyvenimas suteikia jam skausmų bei vargų. Kasdien pagundos kyla. Kūnas yra silpnas, žemų dalykų ieško. Pasaulis bando patraukti žmogų į savo tuščius linksmybės kelius. Tai, kas daryti? Priešų daug, bet vistiek norime pilnos laimės kitame gyvenime.

Štai, kas reikia daryti. Žmogus turi atsiduoti Dievui. Turi jis gyventi sulig Jo įsakymų ir būti geros dorovės įstatų pildytojas. Jo sąžinės balsas, padės jam atskirti gerą nuo blogo. Ir, jeigu jis gyvens tikrai katalikiškai, pildydamas kiekvieną įsakytą pareigą — tai neabejotinai jis pasieks tobulą laimę — Dievą. Teisingai pasakė Šv. Augustinas: “Nerami yra mūsų širdis, lig kol tave, Viešpatie, nesuranda.”

Kazys Adna.

Nuteistasis Mirti

“Palaiminti gailestingieji, nes jie apaturės gailestingumo.” Ką tas žodis gailestingieji reiškia? Mes tiek daug sykių tą žodį girdime, bet ar žinome jo reikšmę? Štai atsakymas. Gailestingieji yra tie, kurie atjaučia artimo vargus ir nelaimes, kurie užjaučia nelaimingiems ir gelbsti tiems, kurie kenčia. Štai Šventas Bernardas duoda mums gražų pavyzdį.

Kas galėtų pasakyti, kaip didelė mi-

nią nusidėjėlių šventas Bernardas privedė prie Dievo, net ir tokių, kurie visai jau buvo be vilties atsiversti!

Vieną kartą atsitiko, kad Šventasis ėjo į svečius pas kunigaikštį, vardu Theobaldą. Jis besiarvindamas į miestą, kuriam kunigaikštis gyveno, susitiko minią piliečių, lydint piktadarį pasmerktą mirti.

Šventas Bernardas, prisiartinęs prie piktadario, paėmė virvę, su kuria pikta-

daris buvo parištas už kaklo, tarė: “Palikite šitą žmogų man; aš pats jį nubausiu.”

Kada kunigaikštis užgirdo, kad Bernardas atėjo į miestą ir kad pakeliui sustabdė piktadario nugalabinimą, jis greit pakilo ir rūstus vaikščiojo, galvodamas ką jis galės padaryti su Bernardu, nes jis laikė Bernardą didžioje pagarboje.

Galutinai, išėjo iš savo rūmų lauk ir pamatė Bernardą su virve rankoje ir paskui jį einantį piktadari. Jis sušuko beveik piktu balsu: “O! Gerbiamas Tėve, ką darysi su piktadariu? Kodėl tu nori išgelbėti žmogų, kuris taip prasikalto, kad net užsipelnė tūkstantį kartų būti baudžiamas mirtimi? Aš prašau tavęs, duok šia man jį? Nedera tokį didelį prasikaltėlį paleisti.

“Didžiai Gerbiamas Kunigaikšti” —

atsakė Šventasis — “aš neturiu intencijos jį paliuosuoti, bet aš daug smarkiau jį nubausiu, nė kaip tu norėjai. Tu jį pasmerkei tokiai bausmei, nuo kurios jam tik kelias valandėles būtų skaudėje, o aš turiu jam bausmę, kuri pasibaigs kartu su jo gyvybe.”

Pasakęs tuos žodžius Šventasis nusiėmė savo plosčių ir uždėjo ant piktadario pečių, ir sakė: “Eik su manim į mano vienuolyną Clairvaux'e; aš tau parodysiu, kaip aš galiu tave nubausiti šitame pasaulyje, o kitame pasaulyje amžina laimė.”

Susigraudinęs piktadaris padėkojo Šventam Bernardui už išgelbėjimą jo nuo mirties, ir savo dvasiškojo tėvo nurodomas pasiliko vienuolis ir net pavyzdingas vienuolis kitiems.

Vertė *Vincentas Parulis.*

Tėve Mūsų, Kuris Esi Danguje

Tau, sėdinčiam meilės ir malonės soste, palaiminimas, garbė ir galybė per amžius.

Teesie šventas Tavo vardas: mumyse per Tavo nuolankią, klusnią ir meilės dvasią. O kad mes savo uolumu ir meile padarytume, kad Tu būtum visų pažintas, garbinamas ir mylimas, ypač Tavo Meilės Sakramente — Šv. Eucharistijoje.

Teateinie Tavo karalystė — meilės karalystė. Tik Tu vienas per amžius karaliauk mūsų širdyse, kuriose viešpatautų dorybės ir Tavo malonės pilnybė. Palaimink mus ir siusk į Tavo meilės misiją. Mes trokštam paskelbti Tavo šventą karalystę visam pasauliui. Kristau! Mes norime, kad išsipildytų Tavo troškimas: “Atėjau siųsti ugnį ant žemės ir ko gi noriu, jei ne to, kad degtų.” O kad ir mes, vargšai Tavo žmonės, galėtume būti šios šven-

tos ugnies kūrėjai!

Teesie Tavo valia, kaip danguje taip ir ant žemės.

O kad mes rastume to angelų džiaugsmo apie Tave mąstydami, Tavęs trokšdami; kad mes, savęs atsižadėję, Tavy rastume šviesą ir gyvenimą. Noriu, Viešpatie Jėzau, ko Tu nori, noriu, kad Tu nori, noriu, kaip Tu nori! Teišnyksta visi mūsų troškimai, kurie nėra iš Tavęs, neveda prie Tavęs, nėra Tavy!

Kasdieninės mūsų duonos duok mums šiandien.

V. Jėzau Kristau, kuris tyruose klaidžiojančiai tautai siuntei maną, kuris raginai ištroškusiam paduoti stiklą vandens, duok, prašome Gyvybės Duonos, kad nealktume ir Gyvybės Vandens, kad netrokštume.

Tu būsi mums viskas, pasaulio drau-

gystė — niekas, nes Tu turi visa, žmonės nieko neturi, ko iš Tavęs nebūtų gavę. Nuo žmonių, nuo tų, kurie mano daug turi, mes nieko netrokštame, nebent užmiršimo.

Atleisk mums mūsų kaltes. Atleisk, Viešpatie, mano jaunystės klaidas, išdildink mano pašaukimo dėmes, kad, nejausdamas sutepimo, drįsčiau apvalytas artintis į šventą vietą — prie šv. Tavo Stalo. O kad jau išlikčiau švarus ligi pasikviesi mane ten, kur nėra sutepimo žymės!

Užmiršk, Viešpatie, visas mūsų klaidas. Duok, kad mes nekeršintume tiems, kurie mums priešinasi, mums piktžodžiauja ir persekioja. Leisk atlyginti jiems geru už blogą, meile už neapykantą, dovana už skriaudą.

Kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. Taip, mes trokštame iš visos širdies, su tikra meile, su kūdikišku paprastumu, iš Tavęs trokštame jiems (savo kaltininkams) visų Tavo gėrybių.

Ir nevesk mus į pagundą. Atitolink

nuo savo šeimos, garbinančios Tave Meilės Sakramente, visus apgaulingus, neskaisčius viliojimus.

Gailestingas Samarieti, neleisk Tavo nuolankią šeimyną pavergti, tikinčiuosius išsklaidyti.

Bet gelbėk mus nuo pikto. Išvaduok mus nuo nesantaikos dvasios, nuo per didelių rūpesčių, kad Tau tarnautume ramia širdimi ir laisvu protu, su viskuo, ką turim ir kas esame.

Saugok mus nuo melagingų, išdidusių, šio pasaulio išmintingųjų pinklių, kad jie nesunaikintų mumyse paprastumo dvasios ir neužtrauktų ant mūsų Tavo rūstybės ir apleidimo.

Gink nuo žmonių nepastovios dvasios ir svyruojančių, kad jie nepakenktų mūsų paprastam atvirumui.

Amen. Tavim, Viešpatie, pasitikėjau — nebūsiu užgėdintas per amžius.

Tu vienas esi geras, Tu vienas — galingas, Tu vienas — amžinas. Tau vienam — garbė ir didybė.

Budėjimo Žiburiai

Kad sukeltume žmonių širdyse pamaldumą Viešpačiui Švenčiausiame Sakramente, kad žmonės kasdien garbintų, įsteigėme BUDĖJIMO ŽIBURIUS mūsų bažnyčioje. Už mažą aukelę (dešimt centų) gali žibinti BUDĖJIMO ŽVAKUTĘ, kuri žiba prieš Švenčiausią Sakramentą penkioliką valandų. Ta šviesa suteikia mums progą ir įspūdingu būdu parodo mūsų tvirtą tikėjimą tuo, kad tikrai ateis Išganytojas, paslėptas šv. Sakramente. Kaip dažnai mums besimeldžiant prieš altorių ateina mintis ir troškimas, kad galėtume koku nors išviršiniu ženklų Jam išreikšti savo širdies uolumą. Tas BUDĖJIMO ŽIBURYS suteikia mums progą išreikšti viešą mūsų tikėjimo išpažinimą,

ir kartu ta šviesa sukelia mūsų širdyse didesnes meilės ugnies liepsnas.

Šviesa yra mūsų tikėjimo išreiškimas, nes Išganytojas yra mūsų "ŠVIESA". Jis yra pasaulio šviesa, o tikėjimas yra šviesa, kuri rodo mums tikrą kelią, vedantį mus į dangaus gyvenimą; to kelio šviesa yra nužudytasai Avinėlis. Visa šio BUDĖJIMO ŽIBURIO svarba glūdi tame, kad jis žiba per penkioliką valandų. Jei aplankydami Švenčiausią Sakramentą popiet užžibinsim vieną, tai tikrai žinom, kad per naktį žibės. Koks tai džiaugsmas mums einant namo ir einant poilsio palikti savo vietoje BUDĖJIMO ŽIBURĮ, žibantį prieš mūsų Viešpatį, Kuris tylėdamas budi bažnyčioje, laukdamas kito

mūsų atsilankymo pas Jį ant rytojaus. Žinoma, mes tai darome su gyvu tikėjimu.

Patsai pažvelgimas į tą žiburį, žibantį prieš altorių, padaro kiekvienam nemažą įspūdį, nes mums tikrai ateina mintis apie paslaptį tikėjimo, kad mūsų Išganytojas gyvena mūsų tarpe. Jis yra mūsų bažnyčiose, kad mus palaimintų, kad sušelpėtų mus, nusipelnijusius dvasią, kad mus apdovanotų dvasinėmis malonėmis, kad išklaustų mūsų maldų ir suteiktų palaimą. Jis turėtų būti patsai mūsų gyvenimo Centras, Jis yra mūsų Sutvėrėjas, Atpirkėjas, Teisėjas, Kuriam mes turėsim duoti savo gyvenimo apyskaitą.

KATALIKŲ PASAULY

Nouja Sutvirtinimo Sakramento Teikimui Tvarka

VATIKANAS. — Šv. Sakramentų kongregacija paskelbė atmainų Sutvirtinimo sakramento teikimo tvarkoje.

Visiems pasaulio vyskupams pranešta, kad ateity Sutvirtinimo sakramentas visados būtų teikiamas pirmiau pirmosios šv. Komunijos.

Kad Sutvirtinimo sakramentas neturi būt teikiamas vaikams po septynerių metų amžiaus.

Kad pirmoji šv. Komunija neturi būt teikiama pirmiau, kol nebus gautas Sutvirtinimo sakramentas.

Tokios tvarkos laikėsi Bažnyčia pirmaisiais amžiais. Tad dabar ši tvarka gražinama.

Katalikiškoji Spaustuvė Olandijoje

Nymwegeno mieste, kur yra išgarsėjęs Olandų Katalikų Universitetas, yra ir labai pavyzdingai sutvarkyta katalikų spaustuvė. Jau sukako dešimt metų, kai visi šios spaustuvės darbininkai ir vedėjai švenč. Jėzaus Širdies šventėje eina kartu

Šv. Komunijos. Tą dieną visi jie meldžiasi ir už savo įstaigos klestėjimą, o taip pat ir už visų šios spaustuvės žmonių nuoširdų bendradarbiavimą. Toks gražus sugyvenimas visų darbininkų ir savininkų prasidėjo nuo 1922 metų, kai šios spaustuvės akcininkai nutarė paaukoti 500 guldenų akciją spaustuvės darbininkams. Nuo to laiko ir patys darbininkai galėjo siųsti savo atstovą į akcininkų posėdį, jie pradėjo domėtis spaustuvės pasisekimu, ėmė savo sutaupytus pinigus dėti į akcijas, kurios šiandien jau pakilo iki 3000 guldenų. Pasitraukiantiems darbininkams tuo jau išmokami visi pinigai, kuriuos jie įmokėjo į spaustuvės kapitalą. Todėl ir darbininkai ir darbdaviai, visi bendrai dalyvaudami spaustuvės pelne, yra nepaprastai patenkinti savo bendradarbiavimu.

Ką Daro Olandai?

Šių metų gegužės mėnesy pasirodžiusi šv. Tėvo enciklika "Caritate Christi" ragino visus tikinčiuosius maldauti švenč. Širdį, kad Ji pasigailėtų šių laikų. Todėl visose bažnyčiose turėjo būt birželio mėnesyje paskirtos ypatingos permaldavimo bei atlyginimo pamaldos švenč. Jėzaus Širdžiai. Štai, kodėl ir Olandų vyskupai išleido bendrą aplinkrašį, kuriuo ragino tikinčiuosius šv. Tėvo nurodytąją savaitę su ypatingu pamaldumu lankyti bažnyčias eiti šv. Komunijos ir savo nusigalėjimais stengtis išmelsti mūsų neramiesiems laikams daugiau Dievo palaimos. Turtingesnieji buvo raginami dar labiau susirūpinti bedarbių šelpimu, o patys darbininkai, netekusieji darbo, buvo raginami dar arčiau glaustis prie Išganytojo Širdies, einant dažniau šv. Komunijos. Net protestantai stebėjosi ir su pagarpa minėjo tokį nepaprastą šv. Tėvo ir Vyskupų susirūpinimą prislėgtų žmonių reikalais.

Vokietijos vyskupai įspėjo tikinčiuosius

Vokietijos katalikų vyskupai išleido

bendrą ganytojišką laišką, kuriame perspėja tikinčiuosius nebalsuoti per ateinančius seimo rinkimus už tas partijas, kurių tikslai ar pažiūros nėra suderinamos su Bažnyčios tikslais ir pažiūromis. Laiške turima galvoj nacionalsocialistai arba kraštutiniųjų Vokietijos tautininkų partija, komunistai ir k.

Ižymus lakūnas padeda misijonieriams

Garsus pasaulio lakūnas Koehl, kuris yra perskridęs Atlanto vandenyną, lankėsi Romoj ir prisidėjo prie vokiečių katalikų misijų draugijos, kurios tikslas ap rūpinti misijonierius susisiekimo priemo-

nėmis. Jis sutiko prisidėti patarimais ir darbu. Taip pat prisidėjo prie tos lakūnų dr-jos baronas von Gronau.

Šv. Tėvas giria Lozano susitarimą

Šv. Tėvas vienoje savo kalboje paminėjo karo nuostolių panaikinimo susitarimą ir pasakė, kad tai yra pirmoji geresnių dienų aušra, kuri pradeda šviesti dabartiniam tamsiam akiraty. Šv. Tėvas paskutinėj savo enciklikoj godumą pavienių žmonių ir atskirų valstybių yra pavadinęs didžiausiu visų dabartinių blogybių šaltiniu.

* * *

Gerbkime Kunigą

Kurie daugiausia gerbia kunigystės luomą, tie gerbia ir kunigą kaip asmenį. Ir iš tikrųjų, jei žmogus būtų logiškai tobulas, tad taip ir turėtų būti. Kiekvienas kunigas pats gali būti nusižeminęs ar nežymus, betgi jis turi savo kunigišką galią, kurią Kristus suteikė jam kunigystės sakramentu. Tadgi, kas gerbia kunigystę, turi gerbti ir kunigą kaip Kristaus vietininkui. Kai kada, daugiau ar mažiau, mėgina kalbėti apie kunigus kritikos atžvilgiu, mėgina pašiepti jų kaip žmonių trūkumus; vienus žemindami, kitus aukštindami.

Tas pareina nuo to, ar mes elgiamės pagal tikėjimą ir teisingą protavimą, ar tik pasiduodam savo jausmams. Tikėjimas ir protavimas mums rodo, kad mes, kiek galime, nekreiptume dėmesio į kitų silpnybes, ypač tų asmenų, kuriems Kristus uždėjo kunigystės našlą. Kiekvienas kunigas yra žmogus ir kiekvienas žmogus turi savo ypatingas silpnybes, kurios kai kada asmeniui įgimtos. Nė vienas iš mūsų nesame tobuli. Iš visos žmonijos mes žinome tikrai Kristų ir Jo Motiną Mari-

ją visai tobulus. Taigi, nors kunigai yra pašventinti aukštai Dievo tarnybai, juose vis dėlto pasilieka žmogiškos silpnybės. Iš tikrųjų, jie turi palikti šventi tiek, kiek jie pajėgia; panašiai ir yra, tik gaila, kad mes nesugebame pastebėti gerųjų ypatybių, bet pamatome blogąsias, kurias mes patys turime ir esame prie jų įpratę. Kalbėdami su kunigu, visada turime turėti mintyje tai, kad kalbame su Kristaus vietininku.

Daugumo kunigų gyvenimas yra šventas ir pavyzdingas, tinkamas jo paskyrimui; šis pavyzdys ir yra didelis argumentas Katalikų Bažnyčiai, kad Joje dirba pats Išganytojas Jėzus Kristus.

Šis moralinis reiškinys rodo, kartu kartoms, kad tiek daug šimtų tūkstančių jaunuolių palieka šio pasaulio smagumus ir stoja dirbti į Kristaus Vyną. Tad, jei pasitaiko, kad vienas iš tokios daugybės nutola nuo savo pašaukimo principų, tai, praktiškai žiūrint, lieka tik gailėtis jo nelaimės ir dažniau pasimelsti, kad Aukščiausiasis sustiprintų jų jėgas ir duotų daugiau drąsos tebevykdyti tuos

uždavinius, kurie yra sunkesni, negu žmogus pajėgia atlikti.

Iš tikro, Išganytojas yra labai patenkintas, matydamas mus gerbiant Jo tarnus Jo gerovei ir šalinant pagundas, norint kritikuoti žmogiškas kunigų silpnybes. Šv. Pranciškus de Salietis yra pasakęs: "Jei Dievas būtų norėjęs, kad mes būtume angelais, Jis būtų mus sutvėręs angelais. Bet Jis mus sutvėrė vyriškiais ir moteriškėmis." Dievas nori, kad mes vengtume silpnybių, kurias pastebime kituose, ir tuo būdu pratintumės prie kantrybės; ir gal dėl to kai kada Dievas leidžia kunigams turėti nejaukų, nemalonų būdą, kad tikintieji gautų daugiau nuopelnų, jį gerbdami.

Per palaiminimą Švenčiausiu Sakramentu, kai mes atsiklaupiname garbinti mūsų Kūrėją, mes nemąstome apie monstrancijos brangumą; ar ji gryno aukso, ar ji tik paauksuota; ar ji papuošta perlais ir brangakmeniais; ar tik paprasčiausia. Mes tik sutelkiame savo mintis, kad tame reginyje, Hostijoje, yra Jėzus Kristus, mūsų Išganytojas, Kurį mes mylime ir jam garbę atiduodame. Ir tuo būdu, monstrancija yra graži mūsų akyse dėl to, kad ten yra mūsų Išganytojas. Bet gi mes mylime, kad monstrancija būtų papuošta ir iškilninga, kad ji būtų tikro aukso, papuošta perlais ir įvairiais brangakmeniais, dėl to, kad mes norime atiduoti savo Kūrėjui geriausia, ką turime, norėdami išreikšti išvidinę ir išorinę pagarbą.

Statomos puikiausios bažnyčios — šventyklos juk ne tam, kad Išganytojas to reikalauja, bet tai darome dėl to, kad mes Jį mylime. Tad čia katalikai reiškia pagarbą savo Išganytojui ne tik mintimis, bet ir darbais. Tikėjimo atžvilgiu garbiname Dievą taip pat katedroje, kaip ir mažoje koplytėlėje. Ir iš tikrųjų, mes kai kada jaučiamės maldesni neturtingoje, mažoje provincijos bažnytėlėje arba koplytėlėje dėl to, kad ten mūsų tikėjimas

darosi jautresnis, prisimenant, kad Kristus gimė neturte ir niekuomet nepažemino neturtėlio.

Panašiai mes turime protauti apie Kristų Jo kunigų asmenyse ir neturėtume be reikalo rūpintis tuo, kad vienas kunigas vieno būdo, kitas kitokio. Bet tą patį darbą; žmonijos sielų išganymui.

Kunigo pagarbos dėliai mes visi turime prisidėti prie darbo. Mes turime jiems gelbėti. Tikėjimas be gerų darbų yra bernepamirškime, kad jie visi dirba vieną ir gėdžias. Juk ir Kristus atėjo į šį pasaulį mus mokyti gerų darbų. Jis būtų galėjęs įsteigti visus mokslus, tobulas valdžias ir visų žmonių protą apšviesti. Bet Kristus pasirinko dievišką našta žmonijos išganymui, ir tą našta Jis paliko kunigams, kad jie tęstų Jo pradėtąjį darbą. Tadgi, visas kunigo gyvenimas yra skirtas Kristaus vardu gelbėti žmonių sielas.

Kiekvieno kataliko pareiga yra padėti kunigui vykdyti dieviškąją misiją. Jis tik žmogus, kai ir mes patys, reikalingas padrašinimo ir kai kada reikalingas pagalbos ir užuojautos. Jis ne kito pasaulio gyventojas, bet visame kame kaip ir mes; minta tuo pačiu maistu, kvėpuoja tuo pačiu oru. Jis yra tų pačių liūdėsių ir linksmybių auka. Mes žinome, kiek mums reikia pagalbos, paguodos ir kitų draugiškumo. Mes labai apsidžiaugiamo, kai kas pareiškia užuojautos mūsų darbe, duoda pagalbos arba net ir žodžiu pritaria. Visi tie dalykai yra pagalba kunigo darbui.

Yra daugelis dalykų, kurių pats kunigas negali atlikti ir kuriems atlikti būtinai reikalinga pasaulininkų pagalba. Tas labiausiai reikalinga šiais mūsų gyvenamais laikais, kur socialinės aplinkybės daro kunigo darbą daugelyje atžvilgių sunkesnį. Kunigas laiko Šv. Mišias, dalina Šv. Sakramentus. Jis yra dvasiška parapijos galva ir turi atsakomybę sielų išganyme. Bet katalikai — pasaulininkai,

kuriems jis darbuojasi; nuo jų pareina jo išlaikymas.

Tikroji parapijos gerovė pareina nuo žmonių — parapijonų. Jiems tenka parapija išlaikyti, katalikiška spauda platinti, jaunimas organizuoti, katalikiškos mokyklos išlaikyti ir daugybė įvairių socialių reikalų tenkinti.

Tad jei mes mylime mūsų Išganytoją

ir norime įvykdyti Jo reikalavimus, turime gerbti kunigus, Kristaus vietininkus, ir gelbėti jiems jų misijoje, sielų išganyme. Ko daugiau mes mylėsime mūsų Išganytoją, to labiau mes rodysime savo pasiaukojimą Kristaus darbui mylėdami ir gerbdami savo dvasios vadovus.

Antanas

* * *

Mūsų Darbai

ĮVERTINA J. E. VYSK. BŪČIO
RAŠTUS

J. E. Vyskupas Petras Pranciškus Būčys, Marijonų Vienuolijos Vyriausias Vadovas, yra pasižymėjęs, kaip mokslininkas, profesorius, veikėjas ir rašytojas. Jis yra parašęs daug mokslinių knygų, kurios yra reikalingos ir naudingos ne tik religinio ir tautinio, bet ir žmonių švietimo atžvilgiu. Tuos raštus ne tik mes, lietuviai, giliai įvertiname, bet juos įvertina ir pats Popiežius Pijus XI. Pereitą pavasarį J. E. Vyskupas Būčys yra gavęs tokio turinio laišką:

“Jūsų Ekscelencija Garbingiausias Tamsta,

“Knygos apie katalikų tikyba, kurias šventajam Tėvui su tokiu nuoširdumu bei atsidavimu esi įteikęs, suteikė Jam didelio malonumo ir kartu buvo aiškus įrodymas tavo atsidėjimo bei rūpestingumo, kuriuo šventuosius mokslus apdirbinėji ir krikščioniškai liaudžiai šviesti patiek.

“Aukščiausias Ganytojas tavo gerumui atsidėkodamas nuoširdžiai linki, kad toms knygoms plačiai pasklidus, ko daugiausia pasitarnautum krikščionybei.

“O kad tie linkėjimai laimingai įvyktų, Jo Šventenybė maldauja Dievą ir kartu tavo patį iš visos širdies laimina.

“Tai tau su malonumu pranešdamas,

reiškiu tinkamą pagarbą.

Tau Viešpatyje atsidavęs

E. Kard. Pacelli.”

Šis gražus Šventojo Tėvo laiškas, prištas Vyskupui Būčiui per Kardinolą Pacelli, gražiai įvertina Jo didelius nuopelnus, kaip mokslininko, kuris savo raštais ir dideliu pasiaukojimu kelia mūsų tautos vardą krikščioniškojo pasaulio akyse ir paties Jo Šventenybės Popiežiaus dekingumo nusipelno.

Tad aišku visiems, kad J. E. Vyskupo Petro Būčio knygos turėtų rasti kiekvieno lietuvio namuose.

Kolegijos Rėmėjai:

Wm. Kalinauskas, Kingston, Pa.	5.00
S. Trakienė, Brockton, Mass.	1.00
P. Martinaitis, Pittsburgh, Pa. ..	2.00
N. N. Waterbury, Conn.	1.00
M. Dragūnas, So. Boston, Mass.	5.00
N. N., Union City, Conn.	50.00
L. Norkūnienė, Nashua, N. H. ..	1.00
Mr. ir Mrs. J. Kasper, Taylorville,	
Ill.	5.00
E. Galčiūnienė, Blissville, L. I. N. Y.	2.00
T. Raižienė, Blissville, L. I., N. Y.	1.00
M. Ausiukaitė, S. Boston, Mass.	3.00
M. Ausiukaitė, So. Boston, Mass.	1.00
J. Permon, Hakeyville, Mich.	2.00

(3us daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Remėjų Centras.*

LIETUVOS ŽINIOS

J E Z N A S

Jezno (Alytaus aps.) Pavasario kuopa pereitą mėnesį iškilmingai šventė savo organizacijos 20-ies metų sukaktuves. Vyriausybei neleidus laikyti kongreso Kaune, vyskupų įsakymu, visos Pavasario kuopos Lietuvoje, šventė savo organizacijos 20-ies metų jubiliejų savo parapijų bažnyčiose ir svetainėse, taip ir Jezno pavasarininkai padarė.

Komunija

Iš ryto nemažai Pavasarininkų-kių atliko išpažintį ir per pirmas mišias, kurias laikė kun. J. Zabulionis bendrai priėmė šv. Komuniją, dėkodami V. Dievui už Jo palaimą ir visas malones teiktas per 20 metų.

Suma

Prieš sumą visi Pavasarininkai-kės susirinko į svetainę ir iš svetainės rikiuotai su vėliavomis vietos Pavasarininkų orkestrai griežiant suėjo į bažnyčią. Iškilmingą sumą laikė dvasios vadas gerb. Pralotas V. Vaičiulis asistuojant vietiniams klierikams. Laikė sumos ant visų altorių degė visos žvakės, ir Pavasarininkų choras, vadovaujant varg. J. Čeičiui, gražiai giedojo. Po sumai buvo atgiedota: Te Deum Laudamus.

Pamokslas

Šioje iškilmėje gražų pamokslą pasakė diakonas P. Celiešius; gerb. pamokslininkas kvietė dorąjį katalikiškąjį jaunimą, kuris dar nėra prisirašęs prie "Pavasario", kad tuojau stotų po "Pavasario" vėliava ir darbuotusi Dievui ir Tėvynei. Mišparus, asistuojant klierikams, atlaikė kun. J. Zabulionis.

Procesija

Po mišparų Pavasarininkai-kės (250) su vėliavomis išsirikiavo procesijon su kun. J. Zabulioniu priešaky, po vadovyste vietinio varg. p. J. Čeičio orkestrai griežiant ir chorui giedant, Dievas mūsų Gelbėtojas, tūkstantinė minia su Pavasa-

rininkais procesijoje nuėjo į kapus.

Pamokslai

Nuėjus į kapus prie Pavasarininkų kapų kun. J. Zabulionis pasakė šiai iškilmei pritaikintą pamokslą, buvo pagiedota "Libera" ir pasimelsta už mirusius pavasarininkus-narius ir uždėta ant jų kapo vainikas nuo Jezno Pavasario kuopos.

Prie savanorių kapų

Po tam visi ėjo prie savanorių kapų, nes Jezno kapuose daugiausia ilsisi savanorių paguldžiusių galvas už tėvynės laisvę, net 16-ka guli kritusių nuo bolševikų kulų 1919 m., būtent: Izd. Eimutis, Kaz. Lukšys, Myk. Blažys, Mat. Katilius ir kiti. Ir šeši kritę nuo lenkų 1920 m. ginant tėvyne, būtent: J. Žukauskas ir kiti. Miniai susirinkus apie savanorių kapus kun. J. Zabulionis pasakė antrą pamokslą. Po pamokslų buvo pagiedota Viešpaties Angelas ir orkestrai griežiant liudną maršą uždėta vainikas Jezno Pavasarininkų ant jų paminklo.

Į svetainę

Grižus iš kapinių Pavasarininkai su vėliavomis orkestrai griežiant ir tūkstantinei miniai lydint, suėjo svetainėn. Prezidiumo pirm. p. Jurkonis užprašė dvasios vadą gerb. Pralotą V. Vaičiulį pakalbėti. Gerb. Pralotas pasakė gražią prkalbą iš Pavasarininkų gyvenimo ir jų darbuotės dėl tėvynės laisvės ir linkėjo pavasarininkams už penkių metų švęsti savo organizacijos sidabrinį 25 metų jubiliejų Vilniuje. Ši kalba sukėlė jaunime didelį užsidegimą. Po prakalbai choras dainavo įvairių gražių dainelių ir buvo pasakyta įvairių eilų.

Po visai programai Pavasarininkai susirinko ant šventoriaus ir viešai prieš savo vėliavą darė priesaiką, pasižadėdami ištikimai dirbti dėl Dievo ir Tėvynės. Po priesaikai visi suėjo į bažnyčią ir buvo sutektas palaiminimas su Šv. Sakramentu ir taip gražiai užsibaigė Pavasarininkų šventė.

Ex-Amerikietis

Piknikas Bernaičių Kolegijos Naudai

Trimitininkas kviečia visas vyrų ir moterų organizacijas, ypač Moterų Sąjungos kuopas ir Labdaringąją Sąjungą, į talką rengiamam Piknikui Amerikos lietuvių Kolegijos naudai.

Jo balsą išgirdę, visi stoja į darbą, arba siunčia dovanų.

Šiam svarbiam darbui yra pakviestos į talką moterys ir merginos. Jos mielai sutiko tą padaryti. Juk jos atsimena gerai, kad kai buvo steigiama Šv. Kazimiero Akadėmija, tai vyrai ir moterys lygiai dirbo ir įsteigėme Šv. Kazimiero Vieniuliją ir aukštesniąją mokyklą mergaitėms. Dabar turime įkūrę Amerikos lietuvių bernaičių kolegiją. Čia lyg būtų vyrų darbas, bet kaip visi sujungtomis jėgomis dirbame steigdami aukštesnę mokyklą Amerikos lietuvių mergaitėms, tai dabar vyrai, moterys ir merginos stokime į darbą remti ir stiprinti bernaičių kolegiją.

Šios Kolegijos naudai rengiamas piknikas RUGPIUČIO 28 D. BIRUTĖS DARŽE, 79th St. ir Archer ave., Chicago, Ill. Prie to darbo kviečiami prisidėti — vietiniai atsilankymu ir biznio darymu, o tolimesnieji ta proga prašomi aukų ir dovanų atsiųsti.

Kas tik atsilankys į pikniką, tas turės "good time." Moterys yra pakviestos vesti smagų "bingo" žaidimą. Tą atliks Moterų Sąjungos 55 kuopos narės: St. Balčiūnienė, M. Jasnauskienė, M. Aitutienė, Z. Zaurienė, S. Sakalienė ir kitos. Šis žaidimas yra surištas su dovanomis. Vienam teks brangus laikrodis. Bus ir kitokių žaidimų — virvės traukimas ir kumštynės. Bus dainų ir smagių ir įdomių prakalbų. Gedimino orkestra linksmins visus piknikierius, o prityrusios šeimininkės svečius vaišins visokiais gardumynais.

Lauksime skaitlingų svečių iš visos Chicagos ir apylinkių.

DOVANOS:

Gerbiamieji:—

Siunčiu \$. Kolegijos piknikui paremti ir prašau atsiųsti jūsų skiriamą už tai dovaną.

Prisiuntusieji pinigų auką arba šiaip dovaną piknikui paremti nuo pikniko rengimo komisijos gaus atmintinę dovanėlę. Vietiniai piknikan atsilankę gaus daržę, o tolimesniems bus pasiūsta per paštą.